

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/342/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712206179
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3712206179.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľa I. M P., s.r.o., A. XX, T., IČO 44 781 768, zastúpený T. & Q. advokáti, s.r.o., so sídlom E. 12, T., IČO 36 867 276, proti odporkyni Ing. I. B., bytom J. XXXX/XX, H. T., zastúpenej JUDr. E. S., advokátom so sídlom W. XX/XX, H. T. o zaplatenie 3.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, zo dňa 13. augusta 2012, č. k. 8C/60/2012-57 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **m e n í** tak, že odporkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľovi 3.000 eur s 9%-tným úrokom z omeškania ročne od 20. mája 2009 do zaplatenia a vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 1.377,47 Eur (360 Eur -zaplatený súdny poplatok z návrhu a zaplatený súdny poplatok z odvolania, 1.017,47 Eur -trovy právneho zastúpenia) do troch dní, k rukám zástupcu navrhovateľa.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojim rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa proti odporkyni domáhal zaplatenia 3.000 eur s 9,25%-tným úrokom z omeškania ročne od 20. mája 2009 do zaplatenia. Z vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že dňa 02.05.2009 odporkyňa ako budúca kupujúca uzatvorila s D. D. ako budúcou predávajúcou zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola kúpa nehnuteľností - maštale, senníka a hospodárskej budovy - teľatníka, ktoré boli postavené na parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX/X v k. ú. J. P.. Zmluvné strany sa dohodli na poskytnutí sumy 3.000 eur ako zálohy na budúcu kúpnu cenu, ktorú podľa pokladničného dokladu vyplatila dňa 02.05.2009 odporkyňa. Navrhovateľ ako obchodná spoločnosť bol založený spoločenskou zmluvou dňa 11.05.2009, zapísaný do obchodného registra dňa 19.05.2009. V uvedený deň, t. j. dňa 19.05.2009 odporkyňa ako konateľka navrhovateľa zaúčtovala výdaj 3.000 eur ako sumu, ktorú vyplatila D. D. zo svojich finančných prostriedkov, tieto vybrala z pokladne spoločnosti. V účtovníctve navrhovateľa evidovala len pohľadávku voči D. D. vo výške 3.000 eur. Odporkyňa ako konateľka navrhovateľa vyzvala D. D. na vrátenie zálohy na budúcu kúpnu zmluvu vo výške 3.000 eur listom zo dňa 19.04.2010, nakoľko došlo k odstúpeniu od zmluvy o budúcej zmluve na základe ústnej dohody. Dňa 22.10.2011 došlo k prevodu obchodného podielu odporkyne v obchodnej spoločnosti navrhovateľa, pričom odporkyňa odovzdávacím protokolom účtovných a ostatných dokumentov zo dňa 30.09.2011 ako bývala konateľka a spoločníčka navrhovateľa odovzdala novému spoločníkovi dňa 16.11. kompletne účtovníctvo, súčasťou ktorého je aj doklad o zaplatení pohľadávky evidovaný na účte č. XXX vo výške 3.000 eur od D. D., originál zmluva o zmluve budúcej uzavretej medzi odporkyňou a D. D., výzva zaslaná p. D. dňa 19.04.2010 na vrátenie zálohy a odsúhlasenie pohľadávky ku dňu 31.12.2009. Z výpisu obchodného registra Okresného súdu Bratislava I. okresný súd zistil, že navrhovateľ bol zapísaný do obchodného registra dňa 19.05.2009, pričom do

06.10.2009 jedným zo spoločníkov bola spoločnosť I. s.r.o. a odporkyňa bola spoločníčkou a konateľkou do 21.10.2011. Od 22.10.2011 boli spoločníkmi tejto spoločnosti Ing. O. R. a Ing. P. R.. Na základe takto vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že odporkyňa zmluvu o budúcej zmluve uzatvorila dňa 02.05.2009, teda jednoznačne pred založením spoločnosti navrhovateľa. Na to, aby tento úkon mohol spoločnosť zaväzovať je potrebné, aby v čase, kedy odporkyňa za spoločnosť konala, táto spoločnosť už bola založená. Založenie spoločnosti sa spravidla realizuje spoločenskou zmluvou a v tomto konaní jednoznačne bolo preukázané, že spoločnosť navrhovateľa bola založená spoločenskou zmluvou až dňa 11.05.2009. Znamená to teda, že do založenia spoločnosti rozhodne odporkyňa nemohla konať v mene spoločnosti, pretože táto spoločnosť ešte neexistovala. Z uvedeného vyplýva, že splnenie, či nesplnenie podmienok, ktoré stanovuje zákon v citovanom ustanovení §-u 64 by súd musel skúmať vtedy, ak by odporkyňa konala v mene už existujúcej spoločnosti. V konaní však bolo preukázané, že odporkyňa zmluvu o budúcej zmluve a vyplatenie zálohy realizovala len ako fyzická osoba v čase, kedy spoločnosť navrhovateľa ešte nebola založená, teda neexistovala, preto skúmanie splnenia podmienok citovaného ustanovenia zákona je bezpredmetné. Preukázateľne preto nebolo možné, aby výdavok, ktorý odporkyňa vynaložila na poskytnutie zálohy D. D. titulom zmluvy o budúcej zmluve, bol zapísaný ako výdavok navrhovateľa. Odporkyňa nepopierala, že zálohu pôvodne ona vyplatila zo svojich vlastných finančných prostriedkov, ale po vzniku spoločnosti navrhovateľa (po zapísaní do OR) si túto sumu z pokladne spoločnosti vybrala a zapísala ju do účtovníctva ako výdavok. Okresný súd nepochyboval, že od počiatku spoločnosť navrhovateľa súhlasila s tým, aby výdavok bol vedený v účtovníctve, no nebolo to v súlade s ustanovením § 64, pretože takýto výdavok bol realizovaný ešte pred tým, než vôbec bola spoločnosť založená. Znamená to teda, že odporkyňa tým, že si tieto peniaze z pokladne spoločnosti následne 19.05.2009 vybrala, sa bezdôvodne obohatila a toto bezdôvodné obohatenie musí navrhovateľovi vydať. Odporkyňa vzniesla námietku premlčania nároku navrhovateľa. Okresný súd vyslovil názor, že do účtovníctva navrhovateľa výdavok vo výške 3.000 eur, ako pohľadávka voči D. D., bol zaevidovaný dňom 19.05.2009, teda dňom vzniku tejto spoločnosti, od nasledujúceho dňa plynula spoločnosti premlčacia lehota na to, aby od svojej konateľky a v tom čase aj spoločníčky vyžiadala vrátenie tejto sumy. Považoval za právne bezvýznamné tvrdenie navrhovateľa, že noví spoločníci navrhovateľa sa o tomto dozvedeli až pri prevode obchodného podielu na nich, teda na Ing. R. a Ing. R., čo bolo dňa 22.10.2011, pretože oni samotní nie sú oprávnení z tejto pohľadávky, ale oprávnená je spoločnosť I. M P., s.r.o. Z uvedeného dôvodu mal za nesporné, že navrhovateľ svoj nárok proti odporkyňi uplatnil až po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, hoci pred uplynutím 3-ročnej objektívnej lehoty a preto návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 57 ods. 1, § 62 ods. 1, § 64 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 451 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej odporkyňi priznal plnú náhradu trov konania vo výške 386,40 eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., t. j., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytykal súdu prvého stupňa nesprávne posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď súd považoval za právne bezvýznamné, že noví spoločníci navrhovateľa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedeli až pri prevode obchodného podielu dňa 22.10.2011, z dôvodu, že oni sami neboli oprávnení z tejto pohľadávky, ale oprávnený bol navrhovateľ, teda obchodná spoločnosť I. M P., s.r.o.. Súd prvého stupňa vyvodil, že subjektívna premlčacia lehota začala plynúť už zaúčtovaním výberu z pokladne navrhovateľa, t. j. 19.05.2009 a objektívna premlčacia lehota by bola rozhodujúca len vtedy, pokiaľ by nebolo známe, že došlo k obohateniu, kto sa na čí úrok obohatil. Nezaoberal sa skutočnosťou, že jediným konateľom navrhovateľa bola odporkyňa a od 06.10.2009 bola aj jedinou jeho spoločníčkou. Dôvodil, že navrhovateľ je právnickou osobou, ktorá má bezpochyby personálny substrát, ktorý v danej veci predstavovala jediná konateľka navrhovateľa - odporkyňa, a to v čase vzniku spoločnosti až do prevodu obchodného podielu dňa 22.10.2011. Skutočnosť, že pohľadávka bola odporkyňou zaúčtovaná do účtovníctva spoločnosti ešte sama o sebe nepreukazuje, že navrhovateľ má vedomosť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Navrhovateľ nemá ako právnická osoba inú možnosť ako prostredníctvom fyzických osôb, prostredníctvom ktorých koná, dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu tretej osoby. Odporkyňa neidentifikovala a nekvifikovala výber z pokladne ako bezdôvodné obohatenie a následne ani neuskutočnila žiadne kroky, prostredníctvom ktorých by navrhovateľ vymáhal pohľadávku od odporkyne ako fyzickej osoby. Zdôraznil, že jediným konateľom navrhovateľa bola

do 22.10.2010 odporkyňa a až po prevode obchodných podielov a zmene konateľov skutočne bolo identifikované, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a až následne začal robiť kroky vedúce k tomu, aby pohľadávku z bezdôvodného obohatenia od odporkyne vymohol. Podľa jeho názoru, vedomosť o bezdôvodnom obohatení musí byť skutočná a nemôže sa len predpokladať. Poukázal na skutočnosť, že ekonomické záujmy odporkyne a navrhovateľa sa dostali do rozporu, a preto nemohol nastať vznik skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení zo strany navrhovateľa, keď výkon všetkých práv a povinností navrhovateľa spočíval v konaní odporkyne, ktorá navyše tvrdí, že o bezdôvodnom obohatení vedomosť nemala resp., že výber sumy 3.000 Eur za bezdôvodné obohatenie nepovažovala. Z uvedeného má za to, že nemohla ku dňu 19.05.2009 nastať skutočná vedomosť o tom, že dochádza k bezdôvodnému obohateniu a tiež kto sa na úkor navrhovateľa obohatil. Podľa jeho názoru plynutie subjektívnej lehoty bolo deformované, resp. nemožné kvôli odporkyne ako vtedajšej jedinej konateľky a spoločníčky navrhovateľa, a preto nesúhlasil s názorom okresného súdu stotožňujúceho plynutie subjektívnej lehoty so zaúčtovaním výberu z pokladne navrhovateľa. Mal za to, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil a tvrdil, že návrh podal pred uplynutím objektívnej lehoty troch rokov, a zároveň skôr ako došlo k uplynutiu subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá podľa neho začala plynúť až prevodom obchodných podielov na nových spoločníkov navrhovateľa dňa 22.10.2010. Návrh na začatie tohto súdneho konania podal v objektívnej premlčacej lehote troch rokov, a to 18.05.2012 a skôr ako uplynula aj subjektívna premlčacia lehota v zmysle § 107 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na definíciu právnickej osoby v zmysle § 18 ods. 2 písm. a/ Občianskeho zákonníka, z ktorej vyplýva nedôvodnosť odvolania navrhovateľa a naopak správnosť napadnutého rozsudku. Mala za to, že je právne bezvýznamné, že noví spoločníci navrhovateľa sa o bezdôvodnom obohatení dozvedeli až pri prevode obchodného podielu dňa 22.10.2011, pretože oni sami nie sú oprávnení z tejto pohľadávky, ale oprávnený je navrhovateľ. Uviedla, že námietky navrhovateľa nie sú dôvodné, nakoľko na plynutie premlčacej lehoty nemá vplyv postavenie spoločníka alebo prevod obchodného podielu. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva domnienka navrhovateľa, že premlčacia doba by mala začať plynúť prevodom obchodného podielu. Navrhovateľ je samostatným právnym subjektom nezávislým od spoločníkov alebo konateľov a zmena spoločníka alebo prevod obchodného podielu neznamená zmenu právneho postavenia navrhovateľa a nemôže zakladať začiatok plynutia premlčacej lehoty. Dôvodila, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že navrhovateľ odo dňa 19.05.2009 vedel o bezdôvodnom obohatení, pretože vydal pokladničný doklad o platbe, o tejto pohľadávke účtoval, dlžníčka D. D. pohľadávku odsúhlasila, bola zahrnutá v daňovom priznaní. Z tohto dôvodu za prvý deň omeškania považuje deň 20.05.2009, od ktorého dňa navrhovateľ uplatňuje úroky z omeškania. Z predložených listinných dôkazov jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ dňa 19.05.2009 poznal skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor. Dňa 22.10.2011 nenastala žiadna taká okolnosť, ktorá by ovplyvnila plynutie premlčacej lehoty v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ vybrala z pokladne navrhovateľa sumu 3.000 eur a toto je bezdôvodným obohatením, jediným oprávneným na vydanie bezdôvodného obohatenia je navrhovateľ a nie jeho spoločníci, pričom navrhovateľ sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel dňa 19.05.2009, kedy sa o bezdôvodnom obohatení dozvedeli noví spoločníci, je v danej veci nepodstatné. Uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 214 ods. 1, písm. a/ O.s.p., vo veci nariadil pojednávanie, doplnil dokazovanie oboznámením spisu Okresný súd Veľký Krtíš sp. zn. 2C/72/2012 a výpisom z obchodného registra navrhovateľa a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 220 O.s.p. zmeniť a návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovieť.

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len dôvodmi taxatívne uvedenými pod písm. a/ až f/ cit. zákonného ustanovenia.

V preskúmvanej veci navrhovateľ v podanom odvolaní vytýkal súdu prvého stupňa, že vychádzal pri svojom rozhodovaní z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Odvolačný dôvod uplatnený navrhovateľom podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. spočíva v mylnej aplikácii (výkladu) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na zistený skutkový stav vôbec nemožno aplikovať, ako aj posúdenie predbežných otázok, otázok žalovateľnosti nároku a dodržiavanie procesných predpisov upravujúcich otázky, ktoré majú vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci samej. Nesprávne právne posúdenie veci videl navrhovateľ v tom, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia proti odporkyni.

Z obsahu spisu vyplynulo, že odporkyňa dňa 02.05.2009 uzavrela s D. D. zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bola kúpa nehnuteľností v k. ú. J. P. s tým, že zaplatila zo svojich finančných prostriedkov sumu 3.000 eur ako zálohu na budúcu kúpnu cenu. Navrhovateľ ako obchodná spoločnosť bol založený spoločenskou zmluvou zo dňa 11.05.2009, zapísaný do obchodného registra Okresného súdu Bratislava I. bol dňa 19.05.2009 s tým, že spoločníkmi navrhovateľa bola obchodná spoločnosť I. s.r.o. T. nad T. (do 06.10.2009) a odporkyňa, ktorá bola zároveň jedinou konateľkou navrhovateľa. V deň zápisu navrhovateľa do obchodného registra odporkyňa ako konateľka vybrala z účtu navrhovateľa sumu 3.000 eur, ktorú si vyplatila a táto je vedená na účte pod číslom 314. Svoje konanie odôvodňovala tým, že budúca kúpna zmluva mala byť uzavretá v prospech navrhovateľa. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že odporkyňa ako fyzická osoba zmluvu o zmluve budúcej uzatvorila pred založením obchodnej spoločnosti navrhovateľa, táto zmluva nemohla byť uzavretá v mene navrhovateľa ako obchodnej spoločnosti, pretože v čase jej uzavretia táto obchodná spoločnosť neexistovala. Je potom nesporné, že na strane odporkyne, ktorá si dňa 19.05.2009 vybrala z účtu navrhovateľa sumu 3.000 eur došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré musí s poukazom na § 451 Občianskeho zákonníka vydať.

Odporkyňa v priebehu súdneho konania vznesla námietku premlčania nároku navrhovateľa.

Súd prvého stupňa posudzoval plynutie premlčacej doby podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že navrhovateľ svoj nárok proti odporkyni uplatnil po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby a pred uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby. Vyslovil názor, že deň zaúčtovania sumy 3.000 eur, ktorá bola odporkyni navrhovateľom vyplatená, t. j. deň 19.05.2009 je dňom, kedy sa navrhovateľ dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a aj to, kto sa na jeho úkor obohatil. Navrhovateľ preukázateľne svoj návrh na súd podal až dňa 18.05.2012, tzn. po márnom uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

Odvolačný súd sa s týmto právnym záverom súdu prvého stupňa nestotožňuje.

Z publikovanej judikatúry vyplýva, že za okamih, kedy sa právnická osoba dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia treba zásadne považovať okamih, kedy sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvie alebo mohla dozvedieť osoba, ktorá je oprávnená bezdôvodné obohatenie uplatňovať. Vo všeobecnosti nepochybne platí, že takouto osobou je štatutárny orgán právnickej osoby. Tento všeobecný záver sa však neuplatní vtedy, ak sú záujmy štatutárneho orgánu v rozpore so záujmami právnickej osoby. V takejto situácii totiž hrozí nebezpečenstvo, že štatutárny orgán, ktorého záujmy sú v rozpore so záujmami právnickej osoby dá prednosť ochrane vlastných záujmov pred ochranou záujmov tejto osoby.

Z uvedeného vyplýva, že ak konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným zavini vznik bezdôvodného obohatenia vo svoj prospech, nevráti dobrovoľne sumu získanú na obchodnej spoločnosti, nemôže za obchodnú spoločnosť ani uplatňovať právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže jeho záujmy sú v rozpore so záujmami obchodnej spoločnosti.

Bolo by preto v rozpore s účelom zákona i s účelom § 451 Občianskeho zákonníka, aby začalo plynutie premlčacej doby v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka od okamihu, kedy sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvie konateľ, ktorý bezdôvodné obohatenie zavini, a v ktorého záujme obvykle je, aby

to, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, pokiaľ možno, utajil, a ktorý v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia ani nie je oprávnený za spoločnosť konať. Takýto konateľ by totiž mohol účel uvedeného ustanovenia zmať už len tým, že by bol nečinný.

Teleologickým, logickým a historickým výkladom ustanovenia § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka možno vyvodíť, že ak nastane situácia, že jediný spoločník a konateľ obchodnej spoločnosti zavinil bezdôvodné obohatenie, na úkor obchodnej spoločnosti sa bezdôvodne obohatil, začne plynúť subjektívna premlčacia doba v okamihu, kedy sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvie spoločník, ktorý je oprávnený podať návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Rovnaký záver, pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej doby možno urobiť v situácii, keď by jediným spoločníkom spoločnosti s ručením obmedzeným bola osoba, ktorá sa podieľala na vzniku bezdôvodného obohatenia spôsobeného jediným konateľom alebo keď by jediný konateľ bol súčasne jediným spoločníkom v spoločnosti, prípadne keď by boli všetci spoločníci súčasne konateľmi alebo sa všetci konatelia podieľali na vzniku bezdôvodného obohatenia.

Z uvedeného vyplýva, že oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať návrh o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j., keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne posúdil plynutie objektívnej trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť dňom zaúčtovania pohľadávky do účtovníctva navrhovateľa, t. j. dňom 19.05.2009. Nesprávne však posúdil plynutie dvojročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd je toho názoru, že subjektívna premlčacia doba nemohla začať plynúť dňom 19.05.2009, t. j. dňom zaúčtovania sumy 3.000 eur do účtovníctva navrhovateľa, a to z dôvodu, že spoločníčkou a jedinou konateľkou navrhovateľa v tom čase bola odporkyňa, ktorá sa na úkor navrhovateľa týmto úkonom bezdôvodne obohatila. Subjektívna premlčacia doba preto mohla začať plynúť až odo dňa prevodu obchodného podielu, t. j. odo dňa 22.10.2011, kedy sa spoločníkmi a konateľmi navrhovateľa stal Ing. R. a Ing. R., v ktorý deň sa navrhovateľ skutočne a preukázateľne dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby odôvodňuje skutočnosť, že záujem odporkyne ako tej, ktorá sa na úkor navrhovateľa bezdôvodne obohatila bol v rozpore so záujmami navrhovateľa. Pokiaľ navrhovateľ podal návrh na začatie konania dňa 18.05.2012 urobil tak pred uplynutím dvojročnej subjektívnej premlčacej doby a pred uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia od odporkyne na súde.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel a zaviazal odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi sumu 3.000 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 20. mája 2009 do zaplataenia a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka získaného odporkyňou na úkor navrhovateľa plnením bez právneho dôvodu. O výške úrokov z omeškania rozhodol podľa § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného k prvému dňu omeškania odporkyne s vydaním bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ navrhovateľom požadovaná výška úrokov z omeškania (9,25%) presahovala výšku úrokov z omeškania v zmysle cit. zákonného ustanovenia (9%), krajský súd rozsudok okresného súdu v tejto zamietajúcej časti potvrdil.

Záverom odvolací súd udáva, že nemohol prehliadnuť skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 28.08.2012 č.k. 2C/72/2012-32 v spojení s opravným uznesením zo dňa 01.10.2012, č. k. 2C/72/2012-37 bola D. D. ako odporkyňa uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke Ing. I. B. (v tomto konaní odporkyňa) sumu 3.000 eur spolu s 9,5%-tným úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 30.09.2011 do zaplataenia. Odporkyňa svoj nárok voči D. D. na vydanie bezdôvodného obohatenia v

konaní pred Okresným súdom Veľký Krtíš uplatnila na základe zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 02.05.2009, podľa ktorej vyplatila D. D. zálohu na budúcu kúpnu cenu sumu 3.000 eur.

Odporkyňa na pojednávaní pred odvolacím súdom potvrdila, že D. D. jej ako fyzickej osobe dňa 15.08.2012 vyplatila sumu 1.000 eur a exekučne od nej bola vymožená ku dňu 22.04.2013 suma 2.378 eur.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2, § 142 ods. 1 a § a § 151 ods. 1 O.s.p. a úspešnému navrhovateľovi priznal plnú náhradu trov konania vo výške 1377,47 Eur. Trovy konania pozostávajú zo sumy zaplateného súdneho poplatku z návrhu vo výške 180 Eur a zaplateného súdneho poplatku za odvolanie vo výške 180 Eur, trov právneho zastúpenia pozostávajúcich z odmeny zástupcu navrhovateľa za tri úkony právnej služby v konaní pred súdom prvého stupňa (príprava a prevzatie veci, spísanie návrhu na začatie konania, účasť na pojednávaní dňa 13.08.2012), 3 x po 121,17 Eur, spolu 363,51 Eur a z odmeny zástupcu navrhovateľa za jeden uplatnený úkon právnej služby v konaní pred odvolacím súdom (účasť na pojednávaní dňa 13.11.2014) 1x 121,17 Eur podľa § 10 ods. 1, § 14 písm. a/, b/, c/ Vyhl. č. 655/2004 Z.z., režijný paušál 3 x 7,63 Eur, spolu 22,89 Eur, 1 x 8,04 Eur podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky, náhrada cestovných výdavkov zástupcu navrhovateľa podľa § 16 ods. 4 cit. vyhlášky za cestu motorovým vozidlom z T. do H. T. a späť na pojednávanie dňa 13.08.2012 vo výške 88,47 Eur (2x 171 km, spotreba vozidla 5,3 l/100km, cena paliva 1,428/l) a za cestu motorovým vozidlom z T. do Q. a späť na pojednávanie odvolacieho súdu dňa 13.11.2014 vo výške 61,73 Eur (2x128 km, spotreba vozidla 4,5 l / 100 km, cena paliva 1,292/l), náhrada za stratu času strávených cestou zo sídla zástupcu navrhovateľa do H. T. za osem začatých polhodín po 12,71 Eur, spolu 101,68 Eur a náhrada za stratu času strávených cestou zo sídla zástupcu navrhovateľa do Q. za šesť začatých polhodín po 13,40 Eur, spolu 80,40 Eur podľa §17 ods. 1 cit. vyhlášky, a zvýšenie odmeny a náhrad o daň z pridanej hodnoty (20 %) priznanej v zmysle návrhu navrhovateľa vo výške 169,58 Eur podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky. Trovy konania predstavujú sumu 360 Eur za zaplatené súdne poplatky a sumu 1.017,47 Eur za trovy právneho zastúpenia.

Odporkyňa je povinná zaplatiť náhradu trov konania zástupcovi navrhovateľa (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.